

“Yabancı Dil Öğretim Yöntemleri ve TÖMER Yöntemi” Adlı Eser Üzerine On the Work Entitled “Foreign Language Teaching Methods and the TÖMER Method”

Melike Erdil¹

Erdil, M. (2025). “Yabancı dil öğretim yöntemleri ve TÖMER yöntemi” adlı eser üzerine. *Bezgek Yabancılar Türkçe öğretimi dergisi*, 4(3), 248-255. <http://dx.doi.org/10.56987/bezgek.1724940>

Giriş

Yabancılar Türkçe öğretimine yönelik akademik çalışmalar son yıllarda artış göstermiş olsa da bu alandaki öğretim faaliyetlerinin kökeni oldukça eskiye uzanmaktadır. Araplara, Türkçeyi öğretmek amacıyla 11. yüzyılda Kaşgarlı Mahmut tarafından kaleme alınan Divanü Lügâti't-Türk, yabancılar Türkçe öğretiminin 11. yüzyıldan 21. yüzyıla kadar köklü bir geçmişi olduğunu göstermektedir.

29 Ekim 1923 tarihinde Cumhuriyetin ilanı ile birlikte eğitim alanında önemli reformlara gidilmiş ve bu bağlamda yabancılar Türkçe öğretimi de zamanla kurumsal bir çerçeveye oturtulmuştur. Özellikle 1981 yılında Yükseköğretim Kurulu'nun (YÖK) kurulmasıyla birlikte bu alan, üniversiteler bünyesinde sistematik olarak ele alınmaya başlanmış; üniversitelerin yanı sıra özel eğitim kurumları ve belediyeler de yabancılar yönelik Türkçe öğretim kursları açarak sürece katkı sağlamıştır.

1981 yılında YÖK'ün kurulmasının ardından üniversiteler bünyesinde yabancılar Türkçe öğretimi dersleri açılmış ve bu derslerde kullanılmak üzere Türkçe öğretim setlerine ihtiyaç duyulmuştur. 1969 yılında Boğaziçi Yayınları tarafından basılan Hikmet Sebüktekin'in “Yabancılar İçin Türkçe” isimli kitabı, yabancılar Türkçe öğretimi alanında yayımlanan ilk ders kitabıdır (Erdil, 2018, s. 95). 1982 yılında İpek Matbaacılık ve 1985 yılında Engin Yayınevi tarafından basılan Nurettin Koç ve Mehmet Hengirmen'in “Türkçe Öğreniyoruz 1-6” ise yabancılar Türkçe öğretimi alanında yayımlanan ilk dil öğretim setidir.

“Yabancı Dil Öğretim Yöntemleri ve TÖMER Yöntemi” kitabı ise bu konuda yayımlanan bir başka eserdir. Bu kitap, yabancılar Türkçe öğretirken gerekli olan yöntemlere dikkat çekmek amacıyla kaleme alınmıştır. Peki, bu kitabın incelenmesi neden gerekli görülmüştür? Bu soruların yanıtları, Hengirmen'in kitabının ön sözünde saklıdır.

Kitabının ön sözünde (1990, s. 1), “Yabancı dil öğretiminin başarılı olabilmesi için kendimize uygun bir yöntem ve bu yönteme uygun eğitim araçlarının bulunması gerekir. Kendimize uygun bir yöntem geliştirebilme konusunda ilk çalışmalara 1984 yılında kısa adı TÖMER olan Ankara Üniversitesi Türkçe Öğretim Merkezinde başlanmıştır. Türkçenin yabancılar öğretimi konusunda başlayan bu denemeler, daha sonra TÖMER bünyesinde kurulan Almanca, İngilizce ve Fransızca bölümlerinde de uygulanmış ve elde edilen sonuçların başarılı olduğu görülmüştür.” beyanı

¹ Gebze Teknik Üniversitesi, Kocaeli, Türkiye. merdil@gtu.edu.tr

doğrultusunda yazar, yabancılara Türkçe öğretimi alanına uygun bir yöntemin geliştirilmesi gerekliliğinden bahsetmiştir.

Hengirmen (1990, s. 2) bu kitabı, kaleme almasının nedenini şöyle açıklamaktadır: “*Yabancı dil öğretimi konusunda da pek çok kuram vardır. Bu kuramların en önemlileri TÖMER’de denenmiş ve Sentezci Yöntem adında kendimize özgü yeni bir yöntem geliştirilmiştir. Sentezci Yöntemin en önemli özelliği, tüm yöntemlerin uygulamalarda en yararlı görülen yönlerinin alınarak bunların yeni bir sentezinin yapılmasıdır. Bu nedenle de bu yönteme Sentezci Yöntem ya da ilk kez TÖMER’de uygulandığı için TÖMER Yöntemi adı verilmiştir.*” Hengirmen, bu yönteme güvenmektedir. Yöntemin, yabancılara Türkçe öğretimi alanında denendiğini ve başarılı olduğunu da belirtmiştir.

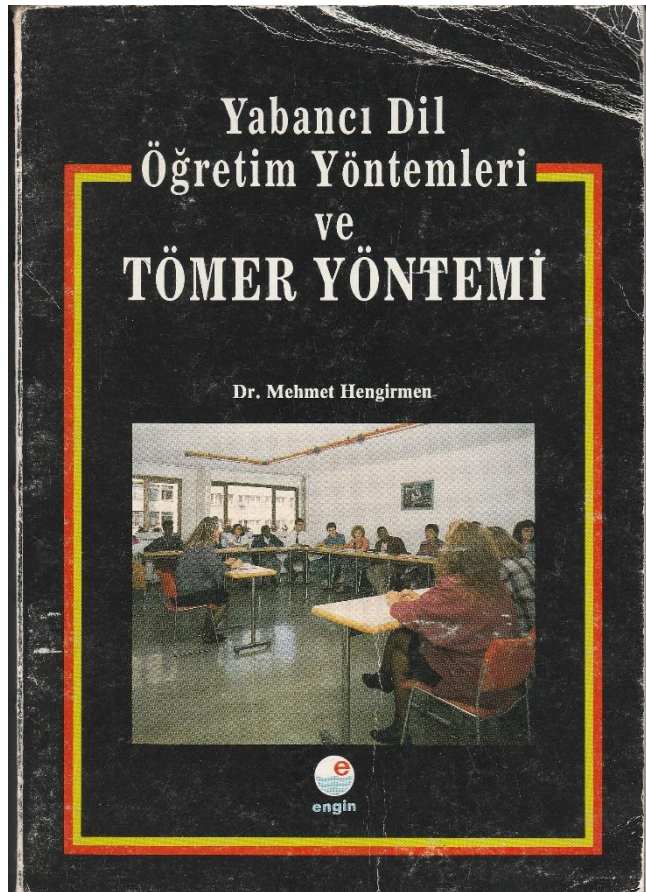
Hengirmen (1990), TÖMER Yönteminin yaygınlaştırıldığı takdirde ulaşacağı başarı konusunda kuşku duyulmayacağını iddia etmektedir. Peki, “TÖMER Yöntemini” uygulayan bir Türkçe öğretim merkezi var mıdır? Yabancılara Türkçe öğretimi alanında düzenlenen yüzlerce kongre, konferans ve seminerlerde neden hâlâ daha yöntem birliğine varılamamıştır? Bu sorulara cevap aramak üzere bu araştırmaya ihtiyaç duyulmuştur.

Kitabın Editörü

Bu araştırmada “*Yabancı Dil Öğretim Yöntemleri ve TÖMER Yöntemi*” kitabı incelenmiştir. Kitabın editörü Mehmet Hengirmen, yabancılara Türkçe öğretimi alanının, son 40 yılına damga vuran isimlerden biridir.

İncelenen kitabın arka kapağında yazarın biyografisi yer almaktadır. İlgili biyografiye göre yazar, 1946 yılında Gaziantep’te doğmuştur. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirmiştir. Almanlara Türkçe öğretmek üzere 1978-1979 yıllarında Almanya Freiburg’da bulunmuştur. Doktora tezini “*Almanlara Türkçenin Öğretimi*” konusunda hazırlamıştır. 1984’te Ankara Üniversitesine bağlı, kısa adı TÖMER olan Türkçe Öğretim Merkezini kurmuştur ve bu merkezin başkanı olmuştur.

Yazar, çalışmalarını genellikle Türkçenin öğretimi, Türkiye ve Türk kültürünün tanıtımı alanına yönlendirmiştir. Türk dili ve edebiyatı alanında da yazmış olduğu çok sayıda eseri mevcuttur ancak kendisi daha çok yabancılara Türkçe öğretimi alanında kaleme aldığı eserleriyle tanınmaktadır. Eserlerinde, Bodrum, Marmaris, Datça, Gökova, Dalyan, Kaunos, Köyceğiz, Dalaman, Fethiye, Kekova gibi Türkiye’nin turistik bölgelerine yer vermiştir. Böylece yabancılara hem Türkçe öğretmeyi hem de Türkiye’nin turistik beldelerine dikkat çekmeyi amaçlamıştır. Bu çalışmada ise yazarın, “*Yabancı Dil Öğretim Yöntemleri ve TÖMER Yöntemi*” isimli kitabına yer verilecektir.

Kitapta Yer Alan Bölümler

“Yabancı Dil Öğretim Yöntemleri ve TÖMER Yöntemi” başlıklı kitap, dört bölümden oluşmaktadır.

Birinci Bölüm: Yabancı Dil Öğretim Yöntemi (3-42)

Yazar, bu bölümde, dil bilim ve yabancı dil öğretimi kavramlarını açıklamıştır. Dil bilimi tarihi geçmişine değinmiş ve dil bilimi tarihinin çok eskilere dayandığını belirtmiştir. Dil bilimi ve yabancı dil öğretim yönteminin ardından uygulamalı dil bilim kavramını açıklamıştır. Yabancı dil öğretiminde uygulanan yöntemlerden bahsetmiştir. Yabancı dil öğretim yöntemlerinin oluşum sürecinde dört temel koşulun üzerinde durmuştur. Bu koşulların başında öncelikle uygulanacak yöntemin belirlenmesi gelmektedir. Daha sonra yönteme bağlı olarak eğitim araçlarının geliştirilmesi gerekmektedir. Ardından eğitim ortamı, yöntemin uygulanacağı şekilde ayarlanmalıdır.

Yazar kitabının birinci bölümünde, 11 yabancı dil öğretim yönteminden kısaca bahsetmiştir. Birinci bölümün sonunda yabancı dil öğretim yöntemlerini yalnızca açıklamakla kalmamış aynı zamanda her bir yönteme dair öznel değerlendirmelerine de yer vermiştir. Yazarın kendi değerlendirmelerine yer vermesi, okurun algısını da dinç tutmaktadır.

İkinci Bölüm: TÖMER Yöntemi (43-80)

Bu bölümde, kitap incelemesine konu olacak nitelikte oldukça az bilgi dikkati çekmektedir. Yabancılar Türkçe öğretirken izlenmesi gereken ilkelere yer verilmiştir. Yazara göre, TÖMER’de yabancılar Türkçe öğretilirken izlenen temel ilkeler (1990, ss. 43-44) şunlardır:

1. Dil bir bütündür. Bir vücudu oluşturan organlar gibi, dili de oluşturan temel öğeler vardır.
2. Dil öğretimini bir bütün olarak oluşturan öğeler; konuşma, yazma, dinlediğini anlama, okuduğunu anlama gibi dört temel beceridir.
3. Bu dört beceriye aynı derecede önem verilir.
4. Dört temel becerinin kazandırılmasına yardımcı olmak üzere dikte ve dil bilgisine önem verilir. Dikte ve dil bilgisi üzerinde yardımcı ve tamamlayıcı dersler olarak önemle durulur.
5. Dil öğretiminin amacı yeni bir dilde duygularımızı, düşüncelerimizi yazılı ve sözlü olarak anlatmaktır. Aynı zamanda o dildeki bütün bilim ve kültür kaynaklarını yazılı ve sözlü olarak anlayabilecek becerileri kazanmaktır.
6. Ruhsal ve fizyolojik açıdan insan beyni bir bütündür. Düşünme sırasında analiz ve sentez işlemleri bir arada yapılır. Bu nedenle yabancı dil öğretiminde de tümevarım ve tümdengelim bir arada kullanılmaktadır.
7. Düşünme ve iletişim olayında bilinç üstü kadar bilinçaltı da önemlidir. Yalnızca bilinç üstüne dayalı bir öğretim tek yönlüdür.
8. İnsanın doğasına aykırı hiçbir şey uzun ömürlü olamaz. Bu nedenle en iyi yöntem, insanın düşünce yapısına, yâni bilinçaltı etkinliğine en uygun yöntemdir.
9. İnsanın doğasında ezber, düşünme, analiz ve sentez, taklit gibi yetenekler vardır. Dil öğretiminde bu yeteneklerin hepsinden yararlanılmalıdır.
10. TÖMER’de dört beceriyi oluşturan konuşma, yazma, dinlediğini anlama, okuduğunu anlama derslerine ek olarak dikte ve dil bilgisi öğretilir.

11. Tüm derslerin öğretimine aynı anda başlanır ve hepsinin öğretimine aynı derecede önem verilir.

Hengirmen, yabancılara Türkçe öğretiminde izlenecek olan 11 ilkeyi maddeler hâlinde açıklamıştır. Ancak burada yalnızca ilkelere yer vermemiş aynı zamanda yabancılara Türkçe öğretiminin 6 dersten oluştuğunu da belirtmiştir. 6 dersin 1'inden başarısız olan bir yabancı öğrencinin bir üst kura geçemeyeceğine dikkat çekmiştir. Yabancılara Türkçe öğretiminde Hengirmen tarafından belirtilen 6 dersin isimleri ise (1990, s. 45) şunlardır:

- 1.Dikte
- 2.Sözlü Anlatım
- 3.Yazılı Anlatım
- 4.Dinleme Anlama
- 5.Okuma Anlama
6. Dil Bilgisi

Yazar, TÖMER yöntemi ve yabancı dil öğretim yöntemlerinin genel bir değerlendirmesini yapmıştır. Bu değerlendirmede belli başlı konulara dikkat çekmeyi amaçlamıştır. Bu konular (1990, s. 54) şunlardır:

1. Yabancı dil öğretiminde ana dilinin kullanılıp kullanılmaması,
2. Dil bilgisine yer verilip verilmemesi,
3. Dört temel beceriden hangilerine daha çok önem verilmesi gerektiği,
4. Öğretimde yapay ya da doğal yolların hangisinin izlenmesi gerektiği,
5. Ezberin yararlı ya da sakıncalı olduğu,
6. Öğrenme kuramları açısından davranışçı, usçu görüşlerin hangisinin izlenmesi gerektiği,
7. İşitsel-görsel araçlardan yararlanıp yararlanmama konusu,
8. Yabancı dil öğretiminde hangi amaca yönelik eğitim yapılması gerektiği.

Yazarın değerlendirmesinde öne çıkan konu başlıkları, günümüzde de güncelliğini korumaktadır.

Yazar, yabancı dil öğretiminde çağdaş bir eğitim ortamının nasıl olması gerektiğine dair bilgi de vermiştir. Bu bilgiye göre sınıf düzeni U şeklindedir. Her öğrenci, tekli sandalyelerde oturmaktadır. Yazı tahtası, emayeden yapılmıştır. Renkli kalemlerle yazılabildiği için tebeşir tozu yoktur. Öğretmenin sağında, video, televizyon ve teybin bulunduğu bir dolap yer almaktadır. Sınıflar 20-25 m büyüklüğündedir. Her sınıfta ortalama 8-14 öğrenci eğitim görmektedir. Her sınıfta TRT'nin yayınları ve yurt dışından yapılan uydu yayınları izlenebilmektedir. TÖMER'de merkezi sistemden yapılan bir yayın aynı anda bütün sınıflarda ortak olarak gösterilebilmektedir.

Yazar, yabancı dil öğretiminde video kullanımına yer vermiş ardından 1970 yılında Amerika'da başlayarak dünyaya yayılan bilgisayar destekli yabancı dil öğretimi sürecine de değinmiştir. Alan kapsamında yazılan kitapların değerlendirmesini yapmış ve dönemin çalışmalarını yöntem ve teknik açısından yetersiz bulduğunu belirtmiştir. Çağdaş standartlara uygun olmadığı için eleştirmiştir (1990, s. 67). Daha sonra TÖMER'de yabancı dil öğretim tekniğinin 8 yıllık bir denemenin ardından bulunduğunu ve uygulamalarla son biçimini aldığını ifade etmiştir (1990, s. 68).

Yazar, yabancılara Türkçe öğretimin nasıl yapılması gerektiğini anlaşılır bir üslupla ve açtığı alt başlıklarla açıklamıştır. Öncelikle sözcüklerin anlamlarının öğrenilmesi gerektiğine daha sonra diyalog ve metinlerin okunmasının önemine yer vermiştir. Öğretim faaliyetlerinin öğrenci merkezli ilerlemesi gerektiğine dikkat çekmiştir. Tiyatro ile yabancı dil öğretiminin yapılabileceğini ve dikte, okuma-anlama, dil bilgisi, dil bilgisi alıştırmaları, TÖMER’de öğretim tekniğinde öğretmenin uyması gereken temel ilkelerin neler olduğunu açıklamıştır.

Üçüncü Bölüm: TÖMER Uygulaması (81-103)

TÖMER Uygulaması başlığı altında yazarın, TÖMER’in kuruluşuna, Türkçenin Eğitimi ve Öğretimi Ana Bilim Dalına değinmiştir. Ardından TÖMER çatısı altında yabancı diller bölümlerinin de kurulduğundan bahsetmiştir. TÖMER’in Cebeci, Sıhhiye, Kızılay şubeleri hakkında bilgi vermiştir. TÖMER’in yurt içi şubelerinin tanıtımının ardından yurt dışı şubelerine de yer vermiştir. Yazar, *“Frankfurt’a 2 okutman yollayarak yurt dışındaki ilk şubeyi 1989’da Berlin’de Jugenddorf ile anlaşılarak TÖMER Berlin Şubesini açtıklarını (1990, s. 86)”* belirtmiştir.

Yazar son olarak TÖMER’in geleceğine değinmiştir. Henüz bir sınav yönetmeliğinin olmadığını ifade etmiştir. Kendi merkezi sınav sistemlerinin bulunduğu ama diğer açılan TÖMER’lerin merkezi sınav sisteminin bulunmadığına dikkat çekmiştir.

Dördüncü Bölüm: Sonsöz (104-105)

Dördüncü bölümde yazar, akademik bilgi aktarımını sonlandırmıştır ve *“sonsöz”* başlığı altında TÖMER’in kuruluşundan bu yana çalışma ekibi de dâhil olmak üzere 8 yıllık bir değerlendirmeye yer vermiştir.

“TÖMER Yöntemini” oluştururken ilk aşamada 40 yöntem içerisinden 11 yöntemi seçtiklerini ve bu yöntemler üzerinden genel değerlendirmeleri yaptıklarını belirtmiştir (1990, s. 104). Bu değerlendirmelerin sonucunda *“İşitsel-Dilsel Yöntem”* ile *“Bilişsel Yöntemin”* başarılı bulunduğunu ifade etmiştir. En akıllıca yöntemin ise *“tüm yöntemlerin en yararlı yönlerini alarak amaca en uygun senteze gidebilmek”* olduğuna dair bir püf noktası vermiştir. TÖMER’de böyle bir yol izlenerek *“Sentezci Yöntemin”* oluşturulduğuna dikkat çekmiştir. Bu yöntemin uygulanabilmesi için uygun eğitim araçları ile eğitim ortamına ve yöntem kapsamında tekniğin belirlenmesi gerektiğine değinmiştir.

Yazar, kitabın *“Ekler”* bölümünde, TÖMER’in Resmî Gazete’de yayımlanan 3 yönetmeliğine yer vermiştir. Bu yönetmelikler şunlardır: Kuruluş Yönetmeliği, Döner Sermaye Yönetmeliği, Eğitim ve Öğretim Sınav Yönetmeliği. Kitabın muhtevasında mevzuat bilgisine pek değinilmemesine rağmen Ekler, bölümünde mevzuata yer vermesi okuru şaşırtmaktadır. Yazar, kaynakça bölümünün ardından kitabın son sayfasında TÖMER’in yurt içi ve yurt dışındaki şubelerinin adres bilgileri ile telefon numaralarını eklemiştir. Son 3 sayfasında ise TÖMER’in matbu reklam tanıtımına yer vermiştir.

Yazar, bu kitabı kaleme almasındaki temel amacın; bizim dünyayı, dünyanın da bizi tanımada önemli bir araç olan dil öğretimine katkı sunmak olduğunu özellikle vurgulamıştır.

Sonuç, Tartışma ve Öneriler

Hengirmen’in *“Yabancı Dil Öğretim Yöntemleri ve TÖMER Yöntemi”* isimli kitabının incelendiği bu çalışmayla, günümüzde faaliyet gösteren TÖMER’lerin ortak bir yönteminin bulunmadığına ve yöntem birliğinin eksikliğine dikkat çekmek amaçlanmıştır. Ancak bu sorun yalnızca yöntem birliğinin sağlanmasıyla da yeterli değildir.

Yazar (1990, s. 57), aynı zamanda yabancılara Türkçe öğretimi alanında yöntemin belirlenmesiyle bu sorunun çözülemeyeceğini yönetime uygun eğitim araçlarının da geliştirilmesi gerektiğini belirtmektedir.

Hengirmen, tüm yöntemlerin en yararlı yönlerini seçerek oluşturduğu sentezci yönetime, “TÖMER Yöntemi” adını vermiştir ve ekibiyle birlikte 8 yıldır bu yöntemi başarıyla yürüttüklerini beyan etmiştir. Peki, verim alınan ve adına kitap yazılan bu yöntemi, günümüzde hangi TÖMER’ler kullanmaktadır?

Alanda yöntem birliği sağlanmadığı gibi TÖMER’lerin bir araya gelerek oluşturdukları merkezi bir sınav sistemi dahi bulunmamaktadır. Yunus Emre Enstitüsü bünyesinde uygulanan Türkçe Yeterlik Sınavı, TÖMER’ler tarafından uygulanmamaktadır. TÖMER’ler kendi bünyelerinde hazırladıkları münferit sınav sistemlerini uygulamaktadır. Bu durum da merkezlerin diğer sınavları tanımamasına neden olmaktadır. Bir merkezde Türkçe sınavına giren bir öğrencinin aldığı belgeyi, diğer merkez kabul etmemektedir. Böyle bir durumda yabancı öğrenci, tekrar ödeme yaparak ilgili merkezin sınavına girmek zorunda kalmaktadır. Bu sorun, yabancı öğrencilerin TÖMER’lere karşı güvenini de zedelemektedir. Bu durum, TÖMER’lerin akredite edilmesini zorunlu kılmaktadır. Akreditasyon sürecini başarıyla tamamlayan TÖMER’lerin birbirlerinin sınavlarını kabul etmesi gerekmektedir.

Alan yazın taramasında TÖMER’lerde “yöntem birliğinin” olması gerekliliğine dair özel olarak yürütülen bir çalışmanın yapılmadığı tespit edilmiştir. Bu kitap incelemesiyle, “yöntem birliği” sorununun gündeme gelerek çözüme kavuşması beklenmektedir.

Yazarın da (1990, s. 2) belirttiği gibi “Bizim dünyayı tanımamız için yabancı dil öğrenmemiz, dünyanın bizi tanıması için de bizim, yabancılara Türkçe öğretmemiz gerekmektedir.” Kısacası yabancılara Türkçe öğretiminde TÖMER’lerin kabul ettiği ortak bir yöntem olmalıdır.

Kaynaklar

Erdil, M. (2018). Türkiye Cumhuriyeti Yükseköğretim Kuruluna bağlı 209 üniversitede yabancılara Türkçe öğretimi. *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 11(60), 93-112.

Hengirmen, M. (1990). *Yabancı dil öğretim yöntemleri ve TÖMER yöntemi*. Engin.

Extended Abstract

This study examines the book “Yabancı Dil Öğretim Yöntemleri ve TÖMER Yöntemi” (*Foreign Language Teaching Methods and the TÖMER Method*). The editor, Mehmet Hengirmen, is one of the most influential figures in the field of teaching Turkish to foreigners over the last forty years. A biography of the author is provided on the back cover of the book. According to the biography, the author was born in Gaziantep in 1946. He graduated from the Department of Turkish Language and Literature at the Faculty of Language, History, and Geography, Ankara University. In 1978-1979, he spent time in Freiburg, Germany, where he taught Turkish to German speakers. His doctoral dissertation focused on “Teaching Turkish to Germans.” In 1984, he founded the Turkish Language Teaching Center (TÖMER), affiliated with Ankara University, and served as its director.

The book, titled *Foreign Language Teaching Methods and the TÖMER Method*, consists of four chapters.

Part One: Foreign Language Teaching Method (pp. 3-42)

In the first chapter, the author explains the concepts of linguistics and foreign language teaching. He discusses the historical background of linguistics, noting that its roots extend back to antiquity. Following the sections on linguistics and foreign language teaching methodology, he introduces the concept of applied linguistics and elaborates on the methods employed in foreign language teaching. Hengirmen emphasizes four fundamental conditions for the development of foreign language teaching methods: first, determining the method to be applied; second, developing instructional materials in accordance with the method; and third, adapting the learning environment to suit the chosen method.

In this chapter, the author briefly discusses eleven foreign language teaching methods. At the conclusion of the chapter, he not only presents these methods but also offers his own evaluative commentary on each. The inclusion of these personal evaluations keeps the reader engaged and stimulates critical reflection.

Chapter Two: The TÖMER Method (pp. 43-80)

This chapter offers relatively limited content from the perspective of a book review. It discusses the principles to be followed when teaching Turkish to foreigners. Hengirmen outlines eleven principles for teaching Turkish as a foreign language and also identifies six courses that constitute the instructional program.

Chapter Three: TÖMER Application (pp. 81-103)

Under the heading “TÖMER Application,” the author describes the establishment of TÖMER and its Department of Turkish Language Education and Teaching. He then discusses the founding of foreign language departments under the TÖMER umbrella and provides information about the Cebeci, Sıhhiye, and Kızılay branches. After presenting the domestic branches, he introduces TÖMER’s international expansion, noting that “they sent two instructors to Frankfurt and opened the first international branch, the TÖMER Berlin Branch, in 1989, in Berlin, in agreement with Jugenddorf (1990, p. 86).” The author concludes by mentioning TÖMER’s future goals and notes that, at the time of writing, the institution did not yet have an established examination regulation.

Chapter Four: Epilogue (pp. 104-105)

The final chapter summarizes the academic discussion and provides an eight-year evaluation of TÖMER since its founding, including an assessment of the study team. Hengirmen states that, in developing the “TÖMER Method,” they initially selected eleven methods from forty and conducted comparative evaluations based on these (1990, p. 104). According to the author, the “Audio-Lingual Method” and the “Cognitive Method” were found to be particularly successful. He advises that the most effective approach is to “take the most beneficial aspects of all methods and achieve the most appropriate synthesis for the purpose.” This principle guided the creation of the “Synthetic Method,” which TÖMER subsequently adopted. Hengirmen underscores that, for the method to be effectively implemented, appropriate instructional tools, a supportive learning environment, and clearly defined techniques must be in place.

The appendix section of the book includes three TÖMER regulations published in the Official Gazette: the Establishment Regulation, the Revolving Fund Regulation, and the Education and Training Examination Regulation. Although the book does not discuss these regulations in detail, their inclusion in the appendix may surprise the reader. Following the bibliography, the book’s final pages provide the addresses and telephone numbers of TÖMER’s domestic and international branches. The last three pages feature TÖMER’s printed promotional materials.

Hengirmen named the synthetic method-created by combining the most beneficial aspects of all language teaching methods-the “TÖMER Method” and stated that he and his team had been successfully implementing it for eight years. However, as of today, there is still no centralized examination system established by the TÖMERs. The Turkish Proficiency Exam administered by the Yunus Emre Institute is not conducted by TÖMERs, and each TÖMER applies its own examination system. This lack of standardization leads to a situation in which examination results are not mutually recognized. This book review is therefore expected to bring the issue of “methodological consensus” to the forefront and, albeit belatedly, prompt the development of a solution. As Hengirmen himself notes, “We need to learn a foreign language to understand the world, and we need to teach Turkish to foreigners so the world can understand us” (1990, p. 2). In short, there must be a common, nationally accepted method for teaching Turkish to foreigners across all TÖMER centers.